

Elini Ver Öğretmenim 6

– Ali ÖZKANLI · 09 Nisan 2009

Silvan'a Endişeli Gidiş... Ağlayarak Dönüş...

Artık Diyarbakır yolu görünmüştü. Yeni tayin yerimiz Diyarbakır ili, Silvan ilçesi, Otluk köyü idi. Diyeceksiniz ki hocam ne oluyor? İki yıl, üç yıl dedi mi tayin. Evet, o zamanlar rotasyon uygulaması ile bölgelere göre, görev yılları belirleniyor, bu süre bitince de gerekli hazırlıkları yaparak yola düşmek gerekiyordu.

Belki o zamanlar bu zorumuza gidiyordu. Fakat bunun iyi taraflarının daha çok olduğunu yıllar sonra anladım. Değişik bölgeleri, değişik kültürleri ve değişik insanları tanıma fırsatı buluyor, hayat tecrübesi kazanmış oluyordum. Yaşamıma ve düşüncelerime çok olumlu katkılarının olduğunu söyleyebilirim.

Atandığım yeri görmek için Silvan'a gittim. Değişik bir bölge, değişik insanlar. Ne yalan söyleyeyim, içimde endişe ile karışık bir heyecan var. Fakat bu endişemin yersiz olduğunu çok geçmeden anladım. İnsanların sıcakkanlı, cesur, samimi, mert, dürüst, misafirperver oluşları düşüncemin yanlış olduğunu ispatladı. İlçede tanıştığım köylülerle bir akşamüzeri köye gittik. Köye gidinceye kadar hava kararmıştı. Hiçbir yeri göremedim desem yalan olmaz. Sabah kalkınca ilk işim okulu görmektir. İlk şoku ilçede yaşadığım için, okulu görünce fazla bir tepkim olmadı. İlçede köylülerle konuşurken, okulun durumunu, öğrenci sayısını sorduğumda köylüler:

- Hocam, okulumuz yeni yapılıyor. Henüz inşaatı devam ediyor demezler mi?
- Ne yani, şu anda ders yapacağımız bir sınıf yok mu? Dedim.

Neyse bunları geçelim. Okulun yanına varınca gördüm ki, henüz duvarlar yeni örülüyor. Yani bir iki aydan sınıfta derse başlayamayacağımız anlaşılıyordu. Şoku artık atlatmıştım. Kader, nasip dedim. Kısmetimizde bu da varmış. İçimdeki eğitim aşkı ve çocuk sevgisi, mesleğe duyduğum saygıdan dolayı katlanmamız gerektiğine inanıyordum.

On beş günlük kanuni süremi tamamlayıp yeni görev yerime gelip başladım. Annem ve eşimle birlikte köye geliyoruz biraz maceralı oldu. Nasıl annemle birlikte Ordu'ya vardığımızda çamurdan zor bela eve geldiğimiz gibi, bu seferde köy yolunun bazı bölümleri bozuk olduğundan, yağmurlu havalarda taksiler çamura saplanıp kalıyorlar. Bizde akşamüzeri çamura saplandık. Rahmetli anam ikinci kez çamurla karşılaşıyordu. Çevreden gelen köylülerin yardımıyla güç bela çıkarak köye ulaştık Bu çamura saplandığımız yerler için sonraları çevre köylülerle de işbirliği yaparak, çakıl taşları dökerek yolu normal bir hale getirmek için uğraştık.

Öğretmenim! Bu Günde mi Çalışacağız?

Okulun bahçesini de öyle bir temiz hale getirdik ki köylüler okula gelince memnuniyetlerini ifade ediyorlar:

- Hocam elinize sağlık, okul bahçesi çok güzel olmuş diyorlardı. Bahçede irili ufaklı taş bırakmadık. Her yer yemyeşil çimenle kaplanmıştı. Öğrencilerimi herhalde çok çalıştırıyordum ki;
- Çocuklar! Bugün çevre temizliği, tertip, düzen ve çalışması yapacağız deyince çocuklar beni kırmamak, incitmemek için bir şey söylemiyorlardı ama.
- Öğretmenim! Bugün de mi çalışacağız? Diye gözümün içine bakıyorlar, adeta gözleriyle çalışmak istemediklerini söylüyorlardı. Çocukları teneffüslerde ve derslerin bitiminde, hafta sonunda her yakaladığım yerde çalıştırıyordum. Çalıştırıyordum ama onların gönüllerini alıyor, yaptığımız işin önemini de anlatmayı ihmal etmiyordum. Öğretmen olarak gerek köy halkına, gerek öğrencilerime örnek olmak zorunda olduğumun bilincindeydim. Temiz, tertipli ve düzenli olmanın insanın başta gelen görevlerinden olduğunu anlatıyor ve de uyguluyordum. İnşallah öğrencilerim haklarını helâl ederler.

Okulun bahçesi yetmiyor, bazen de köyün içinde çevre temizliği yapıyorduk. Köyde zamanımız boldu. Öğrencileri ne zaman çağırırsam işleri olmadığında hemen geliyorlardı. Yani elimizin altında bir öğrenci ordusu vardı. Göreve başladım diyorum, biraz öncede söylediğim gibi okul bahçesinde ders yapacağız. Köyde okul çağı geçmiş sekiz, dokuz, on yaşlarındaki çocukları toplayıp geçici bir kayıtle ders başı yapmıştım. Çocuklar çimene uzanıyor, defterlerine çizgi çalışmalarını yapıyorlardı.

Buraya kadar işler kolay. Hocam! Nasıl kolay diyorsun diyenler olacaktır. Köyde elektrik yok, su köyün içindeki çeşmeden sağlanıyor. Okul inşaat halinde. İşin zor tarafını şimdi söylüyorum. Sıkı durun. Maalesef erkeklerin dışında Türkçeyi bilen yok. Yani kadınlar ve çocuklarla anlaşmak epeyce zor. Gel şimdi sen, konuştuğunu anlamayan çocuklara okuma yazma öğret!

Evet değerli meslektaşlarım! Mesleğe yeni başlayan genç öğretmenler! Anlattıklarım size masal gibi gelebilir. Fakat bunları yaşadım ve anlatıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse bu durum beni telaşlandırmadı değil. Fakat kısa sürede kendimi toparladım ve işe sabır, kararlılık ve azimle, tabii en başta da sevgi ile başladım.

Öğrencilerle iyi bir iletişim kurabilmem için daha önce ilçede bir süre eğitim görmüş sevgili Hayati ÜÇENAK adındaki genci dil konusunda yanıma yardımcı aldım. Kısa süre içinde çocuklarla anlaşmaya başlamıştım. Söylediklerimi anlıyorlar ve yapıyorlardı. Okulun tek öğretmeni olduğum için müdürü de, öğretmeni de, hizmetlisi de bendim. Görünüşte bütün bunlar dağ gibi karşınıza çıkan zorluklar olarak görülebilir. İçinizde meslek aşkı ve çocuk sevgisi varsa, bu gibi zorlukları kolayca atlarsınız.

Aylar sonra nihayet inşaat bitmişti. Okulu boş bir şekilde teslim aldım. Sıra, masa, yazı tahtası, kısaca hiçbir şey yok. Öğrenciler ve eşimle birlikte okulu temizledik. Haftalar sonra Milli Eğitim Müdürlüğünden 10 takım sıra ve yazı tahtasını teslim alıp sınıfa yerleştirdik. Köyde okul yeni açıldığı için çok ilginç olaylara da şahit oluyordum. Bunlardan birkaçını sizlerle paylaşmak istiyorum.